

Arrest

nr. 77 691 van 21 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. VANHOECKE en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn binnengekomen in het Rijk op 10 mei 2010 en dient diezelfde dag een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 5 april 2011 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 64 813 van 13 juli 2011 verwerpt de Raad het beroep en weigert

eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Op 10 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoeker.

Op 27 september 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. M. M. I.

geboren te (...) op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn :

Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.09.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 10.05.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 05.04.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 18.07.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 27.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een bevestigingsbrief van de vredesrechtbank dd. 04.08.2011 ondertekend door A. H. S. M. Z. voorlegt waarin verklaart wordt dat betrokkene zijn problemen nog steeds aan de gang zouden zijn in Sri Lanka. Overwegende dat dit document verder bouwt zijn eerste asielrelaas dat zowel door het CGVS als de RVV als ongeloofwaardig beschouwd werd. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene een enveloppe voorlegt waarin de brief van de vredesbank opgestuurd zou zijn geweest door de moeder van de betrokkene. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn moeder alleen zou zijn met zijn twee zussen. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij veel anonieme hijgtelefoons ontvangen en dat er ‘s nachts op de deur geklopt zou worden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat het te moeilijk zou zijn voor zijn moeder om naar de politie te gaan omdat ze alleen is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat dit zou gebeuren omwille van de politieke steun die betrokkene en zijn vader gaven aan S. F. van de UNP en het onderdak dat ze zouden gegeven hebben aan twee mensen van de UNP-partij. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds zouden aanhouden. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat de huidige verklaringen van de betrokkene niet van die aard zijn dat ze het weinig geloofwaardige karakter van zijn eerste asielaanvraag kan teniet doen. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de

koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker legde degelijk een nieuwe doorslaggevend bewijsstuk neer welke zijn eerste asielaanvraag ten volle ondersteunt.

De motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar het nieuwe stuk van verzoeker.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De dienst vreemdelingenzaken stelt dat geen nieuwe elementen gegeven worden aangebracht, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering' (zie supra).

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze

vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording,

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

Het is ten eerste onbegrijpelijk dat inzake deze nieuwe asielaanvraag zonder enige concrete motivering en zonder nazicht van het nieuwe doorslaggevende stuk en de actuele situatie in Sri Lanka, een beslissing tot in niet in overwegingname van een asielaanvraag en bevel om het grondgebied te verlaten namen (stuk 1)

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

De DVZ diende minstens de nieuwe stukken grondig te onderzoeken en zo nodig navraag te doen in Sri Lanka. Het onderstaande neergelegde stuk is degelijk een doorslaggevend en dienend stuk:

- Bevestigingsbrief van de vredesrechtbank dd. 4.8.2011;

In deze brief bevestigt A. H. S. M. Z. duidelijk dat de problemen van verzoeker nog steeds aan de gang zijn! Deze objectieve bewijskrachtige verklaring wordt ondersteund door de verklaringen van verzoeker in zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker werd evenwel, gezien de niet in overwegingname van zijn 2 asielaanvraag, niet de kans geboden zich nader te verklaren omtrent dit nieuw stuk.

Het DVZ erkend de objectieve bewijskracht van deze verklaring, maar stelt hierbij dat dit document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens haar niet het geval zou zijn. Verzoeker werd evenwel de kans niet geboden zich hieromtrent te verklaren in een verhoor ten gronde voor het CG gezien de niet in overwegingname!!!

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171; RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn, dat verzoeker omtrent de eerste asielaanvraag van zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen als van de

Raad een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat verzoeker een document neerlegt ten bewijze van zijn eerdere asielrelaas, dat dergelijk document slechts bewijskracht kan worden toegekend in zoverre dit een geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen ondersteunt en dat de verklaringen van verzoeker niet van die aard zijn, dat de neergelegde enveloppen enkel bewijzen dat er een verzending is geweest doch niets zegt over de inhoud, dat verzoeker zijn initiële vluchtmotieven herhaalt en hiervan beweert dat ze nog steeds actueel zijn, dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker lijkt in zijn middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing echter niet afdoende is. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

In zoverre verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet schendt, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Deze beslissing heeft geen uitstaans met artikel 52 van de vreemdelingenwet welke betrekking heeft op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zoals voormeld gaat de bestreden beslissing niet uit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar wel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 52 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker van oordeel is dat de verwerende partij de nieuwe stukken grondig diende te onderzoeken en zo nodig navraag diende te doen in Sri Lanka, dient te worden verwezen naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 27 september 2011 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat verzoeker *“bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen. Anders dan wat verzoeker voorhoudt, werd er wel rekening gehouden met de bevestigingsbrief van de vredesrechtbank van 4 augustus 2011 ondertekend door A. H. S. M. Z., waarin wordt verklaard dat verzoekers problemen nog steeds aan de gang zouden zijn en met de enveloppe waarin de brief van de vredesrechtbank opgestuurd zou zijn geweest door de moeder van verzoeker, maar werd geoordeeld dat deze stukken geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Aangezien de verwerende partij heeft geoordeeld dat er *in casu* geen nieuwe gegevens voorhanden zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet diende zij de zaak niet verder door te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een verder onderzoek ten gronde. Evenmin komt het aan de verwerende partij toe om een onderzoek ten gronde door te voeren.

Verzoeker lijkt echter de mening toegedaan dat de bevestigingsbrief van de vredesrechtbank van 4 augustus 2011 wel dient beschouwd te worden als een nieuw gegeven om reden dat dit wel een ernstige aanwijzing inhoudt van zijn vrees voor vervolging. Vooreerst merkt de Raad op dat het begrip “nieuw gegeven” niet inhoudt dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). In die zin kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing enkel passend kan zijn bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de bewijskracht van het stuk wordt onderzocht. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De

mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Wat betreft de bevestigingsbrief van de vredesrechtbank van 4 augustus 2011 wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven dat het document niet van die aard is dat het de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kan weerleggen, m.a.w. dat het geen ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987).

In casu blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de eerste asielaanvraag van verzoeker heeft geoordeeld dat hij zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt omdat hij slechts gebrekkige kennis heeft over het einde van de oorlog in Sri Lanka, wat vragen doet reizen over zijn verblijf in Sri Lanka na 2008, hetgeen versterkt wordt door het gebrek aan voorlegging van het internationaal paspoort waarmee de terugreis uit Dubai kan worden bewezen. Evenmin wordt geloof gehecht aan de raid op "zijn" huis, waarin dit paspoort zou zijn onttrokken omdat deze raid niet werd vermeld tijdens het verhoor. Betreffende de brief van het parlementslid welke door verzoeker werd neergelegd, merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op dat het een kopie betreft en een gesolliciteerd karakter vertoont. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas. De Raad bevestigt het vermoeden dat de gebrekkige kennis van verzoeker aangaande het einde van de oorlog in Sri Lanka er op wijst dat verzoeker op het ogenblik van het einde van de oorlog niet in Sri Lanka aanwezig was en duidt er ook op dat het paspoort van verzoeker een objectief bewijs zou kunnen vormen van zijn terugkeer naar Sri Lanka.

Het is duidelijk dat met de voorgelegde brief van de vredesrechtbank, dat zijn problemen nog blijven voortduren, verzoeker zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven, doch dat deze brief waarin enkel zou zijn aangegeven dat verzoekers problemen nog steeds voortduren geen objectief bewijs vormt van een terugkeer naar Sri Lanka en geenszins aan toont dat verzoeker op het einde van de oorlog in Sri Lanka aanwezig was. In die zin kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij van oordeel is dat deze brief een ernstige aanwijzing vormt van zijn vrees tot vervolging. Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat aan het document dat werd neergelegd door verzoeker geen bewijskracht kan worden toegekend omdat het geen geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen ondersteunt. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet worden aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad is van mening dat de verwerende partij de concrete omstandigheden van de zaak wel degelijk in rekening genomen heeft bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag, dat zij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op een onzorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker betoogt dat hij de kans niet werd geboden om zich te verklaren in een verhoor ten gronde voor het Commissariaat-generaal en hiermee zou doelen op de schending van zijn rechten van verdediging, wijst de Raad er op dat de behandeling van een tweede asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Voorts wordt herhaald dat indien, zoals *in casu* wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen, hetgeen betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van proportionaliteitsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De situatie in Sri Lanka is nog steeds gevaarlijk. De overheid maakt zich nog steeds schuldig maakt aan grove mensenrechtenschendingen, waaronder, verdwijningen, ontvoering, mishandeling en moord zonder eerlijk proces.

Een terugkeer naar Sri Lanka is voor verzoeker ten zeerste gevaarlijk.

Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven in België abrupt afgebroken zou worden. Hij vindt ook zijn nodige medische zorgen op het Belgische grondgebied. De ernstige problemen in Sri Lanka hebben bij verzoeker zware sporen achtergelaten op zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is,

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Het proportionaliteitsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de bestreden beslissing en de daaraan verbonden gevolgen. Deze beschouwing betreft de opportuniteit van de bestreden beslissing. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het proportionaliteitsbeginsel of evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet werd aangetoond dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze, op onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Bovendien dient te worden vastgesteld dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad de vluchtelingenstatus zowel als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd, zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat zijn leven in gevaar zal zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. In zoverre verzoeker stelt dat zijn sociaal leven in België zal

worden afgebroken, dient er toch op gewezen te worden dat verzoeker op geen enkel wijze met concrete gegevens aantoont welk sociaal leven hij in België heeft. Hij beperkt zich op dit punt tot een gratuite bewering welke op geen enkele wijze blijkt uit de stukken van het administratief dossier en ook niet door de Raad kan worden gecontroleerd. Hoe dan ook blijkt wel uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft en dat hij de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten telkens genegeerd heeft. De verwerende partij heeft nooit de indruk gewekt dat verzoeker op het Belgisch grondgebied zou mogen blijven. Verzoeker heeft zelf het risico genomen om het beweerd sociaal leven in België op te bouwen en diende zich er van bewust te zijn dat hier ten allen tijde een einde aan kon komen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is. In de mate dat het de bedoeling is van verzoeker dat hij op humanitaire gronden een verblijfsstatus wenst te verwerven, staat het hem vrij om gebruik te maken van de door de wetgever hiertoe voorziene en aangepaste procedures. Wat zijn medische situatie betreft, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 december 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend om medische redenen. Deze procedure is lopende en *in casu* werd nog geen beslissing genomen noch betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag noch betreffende de gegrondheid van de aanvraag. Het komt niet aan de Raad toe om hierover uitspraak te doen. Evenwel kan worden vastgesteld dat een lopende procedure betreffende een regularisatie om medische redenen niet belet dat de verwerende partij uitspraak kan doen aangaande een ingediende asielaanvraag. De verwijderingsmaatregel die gepaard gaat met deze beslissing is niets anders dan de resultante van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Zo bepaalt artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat wanneer de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, hij hem het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het louter indienen van een aanvraag tot regularisatie verleent verzoeker geen verblijfsrecht. Zo verzoeker kan aantonen dat hij om medische redenen het Belgisch grondgebied niet kan verlaten, kan hij zich steeds tot de verwerende partij richten om een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten te verkrijgen. Tot slot dient te worden aangestipt dat het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België nooit op één of andere wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap niet tot gevolg heeft dat hem om deze redenen dan maar een verblijfstitel dient te worden verleend of dat verzoeker dan maar op het grondgebied dient te worden gedoogd. Dit argument is niet dienstig.

Verzoeker toont geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aan.

Het tweede middel is niet gegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag

Par. 2 van dit artikel duidt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel In die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en onder meer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenvermelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoeker.

Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Het begrip ‘privé-leven’ omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over

bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. Hij heeft een duurzame relatie met een Belgische.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. Vande Lanotte en G. Goedertier, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653).

Uit het administratief dossier blijkt evenwel nergens dat verzoeker een privéleven in België heeft opgebouwd. Verzoeker laat tevens na om bij zijn verzoekschrift stukken te voegen die wijzen op het bestaan van een privéleven in België en die zijn beweringen hieromtrent in het verzoekschrift kunnen staven. Verzoekers betoog dat er geen twijfel over kan bestaan dat hij een grote kennis- en vriendenkring heeft in België wordt niet met het minste begin van bewijs aangetoond. Verzoeker beperkt zich tot een loutere blote bewering. Een louter gratuite bewering zonder het minste begin van bewijs volstaat niet om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een privéleven in België. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen.

Het derde middel is niet gegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

“Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.”

Artikel 3 bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Artikel 5 bepaalt:

“Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid.”

De beslissing schendt ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Sri Lanka loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen. Het is immers een algemeen bewezen feit dat de overheden van Sri Lanka zich nog steeds schuldig maken aan grove mensenrechtenschendingen.

De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Sri Lanka zijn leven in gevaar.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Wat de schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker opnieuw poneert dat hij bij een terugkeer naar Sri Lanka dreigt in situatie terecht te komen waarbij zijn leven in gevaar is.

Vooreerst wordt nogmaals opgemerkt dat de bestreden beslissing een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet betreft en dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In het kader van de wettigheidstoetsing heeft de Raad al bij de bespreking van het eerste middel vastgesteld dat de bestreden beslissing is gestoeld op een deugdelijke motivering. In de mate dat verzoeker met zijn betoog wil bekomen dat de Raad in het kader van het onderhavig beroep de elementen van zijn asielrelaas gaat beoordelen in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de thans bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Bovendien dient zoals hiervoor reeds werd gesteld, benadrukt te worden dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker hebben geweigerd, zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat zijn leven in gevaar zal zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij beperkt zich tot een gratuite bewering die niet met het minste begin van bewijs wordt gestaafd. Met zijn summiere blote bewering toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM.

Wat de schending van artikel 9 van het EVRM betreft, verzuimt verzoeker *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het vierde middel is deels niet ontvankelijk en deels niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU